Enderrock | Joaquim Vilarnau | Actualitzat el 16/03/2020 a les 10:00

Llongue: «Si aquest fos el meu últim disc, m'estaria bé»

Parlem amb l'artista sobre el nou treball i n'estrenem el videoclip "Gràcies"

Llongue | Irene Prat

Va ser la meitat de **La Madam** i es reivindica com el primer cantautor rocker sorgit de les cendres del rock català. Josep Maria Llongueras '**Llongue**' és un esperit lliure que sempre ha fet el que ha volgut. Avui estrenem el videoclip "Gràcies", un tema que s'inclou al nou disc *L'hora viscuda* (Segell Microscopi, 2020), i aprofitem per parlar amb l'artista sobre el CD.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=ErPXTMfPHJE
"Gràcies" neix com a part de l'espectacle *Llongue en concert en 3 actes* i, per mantenir-ne l'esperit, el videoclip està gravat a l'Auditori de l'Acadèmia de Belles Arts de Sabadell -on es va presentar per primera vegada l'espectacle- i compta amb la col·laboració de Ricard Latorre, Albert Daví, Carme Calvo, Nunu Garcia i Marta Baldellou, que van participar també en el directe. L'audiovisual, a més, acaba amb un seguit de cares que des d'arreu del món agraeixen en diferents idiomes.

Quan he sentit "Gràcies" he pensat que era una cançó de comiat.
Bé, una mica aquesta és la intenció. No sé quants discos més faré però si es donés el cas que aquest és el meu últim disc, m'estaria bé. Seria acabar d'una manera endreçadeta. No és que hagi decidit no fer més discos, és que no sé què passarà en el futur i sé que en qualsevol moment tot es pot acabar. La vida és limitada, no sabem fins quan, però tenim tendència a anar a pinyó fixe com si no hi hagués final.

El disc queda marcat per la "Suite dels fills de la terra", de més de 18 minuts de durada.
Sí, és una peça molt espacial. La vaig fer d'una manera lineal, encara ara no sé com. Va ser una

mena d'inspiració divina. L'agafava, en feia un tros i la deixava amb un acord endavant. L'endemà m'hi posava i a partir d'aquell acord seguia construint. Però sense tenir clar cap on anava. Només sabia que al final volia recuperar el *leitmotiv* de la melodieta que es va repetint. La vaig anar tirant endavant, endavant, fins que un dia vaig pensar que ja no donava més de si i vaig posar la melodieta final. La vaig fer molt de pressa i anava fent lletra i música pràcticament al mateix temps, cosa que no faig mai.

Com va sorgir la melodia que marca la cançó?
Sempre tinc la guitarra a la mà i la toco sovint. I quan se m'acut alguna cosa que m'agrada, la gravo amb el mòbil. Tot això sense ànim de fer un disc, que ja sé que el mercat no està impacient pels meus treballs. I aquesta melodia fa temps que l'arrossego: quan vaig fer *Els meus amics* (Nat Team Media, 2010) ja la tenia. N'havia mirat de fer alguna cançó però no acabava d'agradar-me. Però tenia clar que no era per a una cançó sinó per a alguna altra cosa.

Una suite?
Sí. Bé, ho sé des de fa poc temps, això. Un dia parlant amb un musicòleg li vaig preguntar què era. No em feia gràcia que fos una rapsòdia perquè no volia que la gent es pensés que posava ?rapsòdia' en referència a **Queen**. Em va dir que no era una rapsòdia, que era una suite. I em va agradar tant que ho vaig voler posar al nom i tot.

Més de 18 minuts. No has dubtat de gravar-la?
Vaig fer una mena d'enquesta amb els meus amics preguntant-los si els semblava que estava bé o que m'havia tornat boig definitivament. Després de gravar les bases vaig tenir un 'patatús' i vaig estar ingressat a l'hospital. Em vaig plantejar de tot, fins i tot deixar la música. Em veia com una mena d'impostor, que portava 30 anys fent de músic sense ser-ho? una cosa molt estranya. En els moments més febrils se'm reproduïen fragments molt curts de la cançó en bucle? La vaig arribar a odiar. Quan vaig tornar de l'hospital vaig tardar dues setmanes a obrir la porta de l'estudi. Fins que un dia vaig tornar-hi i ho vaig voler escoltar. Em va semblar que era una pena deixar-ho d'aquella manera. I de mica en mica em vaig tornar a enamorar del projecte.

A *La bèstia* (Produccions Pedralbes, 1995) ja hi havia una cançó molt llarga però no arribava als 11 minuts?
Per mi, els referents conceptuals són *Atom Heart Mother* (Harvest, 1970) de **Pink Floyd** o *Islands* (Island Records, 1971) de **King Crimson**. Dic conceptual i no estilístic. Són discos amb una cançó a la cara A i 4 o 5 cançons de complement a la B. El de **King Crimson** té tres títols però en realitat és una única cançó. És la música que em va marcar. En un principi vaig pensar en fer un vinil però ja n'he fet i és molt car. Quan ja tenia clar que anava al CD ens vam plantejar on havíem de posar el tema. Al principi ens va semblar que espantaria la gent. Al final l'hem posat la cinquena perquè qui vulgui, pugui entrar a poc a poc al disc.

Les altres cançons són per omplir?
En realitat, sí. Bé, no és del tot cert, n'hi ha dues que no. Una és la primera, "Fent caure fronteres", amb lletra d'Antoni Padullés, que és qui va escriure la primera cançó de **La Madam**, "Sense pressa". Aquesta la vaig compondre i gravar al mateix temps que feia "Suite dels fills de la terra". I l'última del disc, "Gràcies", que la vaig preparar per a un xou que vaig fer a Sabadell. Volia acabar amb una cançó que digués gràcies. Era una cançó que m'agradava i l'he volguda posar al disc. I al final de tot hi ha un track més que és una recreació del pati de la meva infantesa feta sobre un poema que la meva mare va escriure per a la seva mare. Se sent el tren, un que toca la trompeta? són coses que sentia des del pati de casa. Se'ns sent també a la meva mare i a mi recitant el poema. És com si ella el digués per a la seva mare i jo per a la meva. La resta sí, quan vaig pensar a fer un disc, vaig mirar què tenia i vaig afegir-ho. Per exemple, "Crònica" la vaig compondre el 2011 o 2012.